

Polska wchodzi w epokę długowieczności. Żyjemy coraz dłużej, zmienia się struktura wieku społeczeństwa i modele rodzinne, a wraz z nimi potrzeby związane ze zdrowiem, opieką, mieszkaniem czy aktywnością zawodową i społeczną. Jak przygotować się na rzeczywistość, w której seniorzy będą stanowili coraz większą część społeczeństwa? Temu zagadnieniu poświęcone zostało najnowsze wydanie „Polityki Senioralnej”.

Starzenie się społeczeństwa to jeden z najważniejszych procesów, który w nadchodzących dekadach będzie wpływał na funkcjonowanie państwa, samorządów, rynku pracy i całych rodzin. Nie chodzi przy tym wyłącznie o wzrost liczby osób w starszym wieku. Wydłużanie życia oznacza konieczność innego spojrzenia na cały jego przebieg – od aktywności zawodowej, przez profilaktykę i ochronę zdrowia, aż po organizację opieki i wsparcia w późnej dorosłości.

Zmieniają się także same rodziny. Coraz częściej bliscy mieszkają w różnych miejscowościach, a niekiedy nawet w różnych krajach. Mniejsze rodziny oznaczają również mniej osób, które mogą przejąć odpowiedzialność za opiekę nad starszym rodzicem czy dziadkiem. Jednocześnie rośnie liczba seniorów, którzy chcą jak najdłużej zachować samodzielność, aktywność i możliwość decydowania o własnym życiu.

Dłuższe życie to nowe wyzwania

Spółeczeństwo długowieczności stawia więc przed państwem i samorządami pytanie nie tylko o to, jak zapewnić opiekę osobom, które jej potrzebują, lecz także jak tworzyć warunki pozwalające możliwie długo tej opieki nie wymagać.

Znaczenia nabierają profilaktyka zdrowotna, dostępność usług publicznych, odpowiednio przygotowane mieszkania, transport, przestrzeń przyjazna osobom o ograniczonej mobilności czy możliwość pozostawania aktywnym społecznie. Coraz ważniejsza staje się również organizacja usług opiekuńczych i zdrowotnych w taki sposób, aby odpowiadały na potrzeby rosnącej grupy starszych mieszkańców.

To szczególne wyzwanie dla samorządów, które są najbliżej mieszkańców i na poziomie lokalnym obserwują konsekwencje zmian demograficznych. To właśnie tam trzeba będzie w coraz większym stopniu dostosowywać ofertę usług społecznych do nowej struktury wieku mieszkańców.

Jak będzie wyglądała Polska za 20 czy 30 lat?

Najnowsze wydanie „Polityki Senioralnej” podejmuje temat tych przemian z wielu perspektyw. Autorzy przyglądają się społeczeństwu długowieczności od strony demograficznej, społecznej, ekonomicznej, zdrowotnej i systemowej.

Punktem wyjścia jest pytanie o to, jak będzie wyglądała Polska za 10, 20 czy 30 lat, ale równie ważne jest pytanie o teraźniejszość. Wiele rozwiązań, które będą decydowały o jakości życia przyszłych seniorów, trzeba bowiem przygotowywać już teraz.

Polityka senioralna przestaje być tym samym wyłącznie polityką skierowaną do obecnych seniorów. W rzeczywistości dotyczy również dzisiejszych czterdziesto- czy pięćdziesięciolatków, którzy za kilkanaście lub kilkadziesiąt lat będą funkcjonować w zupełnie innych warunkach demograficznych niż poprzednie pokolenia.

Nie tylko wyzwanie, ale nowa rzeczywistość

Długowieczność jest jednym z największych osiągnięć współczesnych społeczeństw, ale wymaga dostosowania do niej instytucji i usług. Kluczowe staje się stworzenie systemu, który pozwoli ludziom nie tylko żyć dłużej, ale także jak najdłużej zachowywać zdrowie, niezależność, bezpieczeństwo i możliwość uczestniczenia w życiu społecznym.

Jak to osiągnąć? Jak przygotować system opieki i ochrony zdrowia? Jaką rolę powinny odgrywać samorządy? I wreszcie – jakie decyzje należy podjąć już dziś, aby za kilkadziesiąt lat długowieczność była nie tylko wyzwaniem, ale również szansą?

Odpowiedzi i różne spojrzenia na te zagadnienia można znaleźć w najnowszym, 15/16 wydaniu „Polityki Senioralnej”, które jest dostępne w wersji cyfrowej: polityka-senioralna.pl

Źródło: polityka-senioralna.pl